

Dictee 2011

Setalland, 't toaverkot.

Wat maek noe iemand tot Setallander?

De Setallander is om te beginnen nogà 'onkvast.

Vee mensen die at erges anders werke wille toch graeg op 't durp bluve weune, oak à motte ze d'r soms een ende vò rieë.

Op 't durp waere vroeger 'eêl vee zogenaemde kleine boeren mee een paer gemete grond.

Dae verdienden ze de kost op deu 'soches 'eêl vroeg op de joôje te wezen.

In negentien'onderddertig richtten ze saemen de veiling verênigieng op.

Zodoende konne ze de producten zo diere meugelijk verkoape.

Oak vandaege an d'n dag bin d'r nog vee kleine zelfstandige.

Zo'n leefwieze typeert de mens.

D'r is oak een bloeiend verênigiengsleven.

Bevobbeld de meziekverênigieng Accelerando bestae al 'onderddertig jaer, en de voetbalverênigieng W.H.S. wier verschene juni tachtig.

À je à jaeren nie meê op 't durp weunt, en je komt 'r weer, dan oôr je d'r ineêns weer bie.

Oak de zogenaemde import woôr à gauw opgenome, temissen, at die 't zelf wil.

Setallanders 'ouwe van gezelligheid en beschikke over een bepaelde humor.

En noe nog over dat toaverkot.

Eêl vroeger is t'r spraeke van gewist at sommige konne toavere.

Op lange donkere winteraevenden wiere daer bie de sleekachel wel 's ver'aelen over verteld.

Noe wete julder zo'n beetje wat at de Setallander eige is.